

Sosyalizm Yoksa Savaş Var!

Artık düzen cephesinde tek bir parti var: Savaş partisi!

Çok seslilik, farklı düşüncelere saygı, çeşitlilik, şiddet kullanmamak... Geçmiş zamanda, düzen sözcülerinin burjuva demokrasinin faziletleriyle ilgili söyledikleri niteliklerdi bunlar.

Onlar için işler yolundaydı, düzen bozulmamalıydı. Böylece işçilere de çalışma, para kazanma olanağı çıkıyordu. Burjuva bile olsa demokrasi işlerken, her şey tartışılırken, sermaye düzeninin bu tartışmaların dışında kalmasının -şimdilik- ne zararı olurdu ki...

Yine deniyordu ki, büyük tekeller düzen ister, barış isterler ki böylece işlerine devam etsinler, daha çok kazansınlar.

Bu sözler birkaç yıl öncesine kadar sadece düzenin muhafazakâr temsilcileri tarafından değil, sol kisveli liberaller tarafından da iddia ediliyordu.

Aynı iddiayı I. Dünya Savaşı öncesinde SPD de Kautsky'nin ağzından Almanya'da devrimci işçi sınıfını kötürümleştirmek için yayıyordu. Yalan, bugünden tam 110 yıl önce, Ağustos 1914'te SPD'nin emperyalist savaş için gerekli kredilere onay vermesiyle alenilik kazandı. İşçi sınıfı ise birkaç yıllığına bile olsa kötürüm olmuştu.

Ekim Devrimi işçi sınıfının, başka sınıfların hayalleri peşinde koşmasına son vermiş, işçi sınıfının gerçek hayallerinin hayata geçirilmesi ise, burjuva sınıfının kabusu olmuştu. Emperyalizmin Avrupa'daki yağma hevesine son darbeyi ise ancak 1945 yılında Kızıl Ordu vurdu. Bu sayede Avrupa, geçtiğimiz yüzyılın en uzun savaşız dönemini, sosyalizmin bir dünya sistemi olduğu dönemde yaşadı.

Yine bu sayede, Alman Demokratik Cumhuriyeti, Alman topraklarında Alman emperyalizmine karşı sosyalist bir alternatif olarak ortaya çıkmış, Almanya'nın tarihinde tutarlı bir anti-faşizmi, barışı hayata geçiren yegane barış devleti olarak bu topraklar için övünç kaynağı olmuştur.

Artık yeniden bir savaş döneminin içindeyiz. Demokrasi ve barış konusundaki yalanlar bir bir ortaya çıkıyor, düzenin cilası dökülüyor. Geriye burjuvazinin her alandaki şiddeti kalıyor. Bu acımasızlık, akan kan, çok daha büyük bir savaşın, yine on milyonlarca insanın akacak kanının habercisi.

Ülke içinde sermaye düzenini, bunun uluslararası savaş aygıtı NATO'yu karşımıza almadan ne faşizm tehlikesini, ne antidemokratik uygulamaları ne de savaş tehlikesini engelleyebiliriz.

Düzen partileri, emperyalist savaş söz konusu olduğunda tek ses, tek bir parti haline geliyorlar. Ukrayna'da savaş, Gazze'de onbinlerce çocuğun da öldürüldüğü katliam boyutunda bir savaş. Ama burjuva düzeni kana doymuyor, daha fazla savaş narası atıyor.

O zaman emekçilere de savaşa karşı tek bir çözüm kalıyor: Sosyalizm.

"Ya sosyalizm ya barbarlık" günümüzün gerçekliği ise: Yaşasın barış, yaşasın sosyalizm!

**Türkiye Komünist Partisi
Almanya Örgütü
1.9.2024**

Sosyalizm Yoksa Savaş Var! Artık düzen cephesinde tek bir parti var: Savaş partisi!

Çok seslilik, farklı düşüncelere saygı, çeşitlilik, şiddet kullanmamak... Geçmiş zamanda, düzen sözcülerinin burjuva demokrasinin faziletleriyle ilgili saydıkları niteliklerdi bunlar.

Onlar için işler yolundaydı, düzen bozulmamalıydı. Böylece işçilere de çalışma, para kazanma olanağı çıkıyordu. Burjuva bile olsa demokrasi işlerken, her şey tartışılırken, sermaye düzeninin bu tartışmaların dışında kalmasının -şimdilik- ne zararı olurdu ki...

Yine deniyordu ki, büyük tekeller düzen ister, barış isterler ki böylece işlerine devam etsinler, daha çok kazansınlar.

Bu sözler birkaç yıl öncesine kadar sadece düzenin muhafazakâr temsilcileri tarafından değil, sol kisveli liberaller tarafından da iddia ediliyordu.

Aynı iddiayı I. Dünya Savaşı öncesinde SPD de Kautsky'nin ağzından Almanya'da devrimci işçi sınıfını kötürümleştirmek için yayıyordu. Yalan, bugünden tam 110 yıl önce, Ağustos 1914'te SPD'nin emperyalist savaş için gerekli kredilere onay vermesiyle alenilik kazandı. İşçi sınıfı ise birkaç yıllığına bile olsa kötürüm olmuştu.

Ekim Devrimi işçi sınıfının, başka sınıfların hayalleri peşinde koşmasına son vermiş, işçi sınıfının gerçek hayallerinin hayata geçirilmesi ise, burjuva sınıfının kabusu olmuştu. Emperyalizmin Avrupa'daki yağma hevesine son darbeyi ise ancak 1945 yılında Kızıl Ordu vurdu. Bu sayede Avrupa, geçtiğimiz yüzyılın en uzun savaşız dönemini, sosyalizmin bir dünya sistemi olduğu dönemde yaşadı.

Yine bu sayede, Alman Demokratik Cumhuriyeti, Alman topraklarında Alman emperyalizmine karşı sosyalist bir alternatif olarak ortaya çıkmış, Almanya'nın tarihinde tutarlı bir anti-faşizmi, barışı hayata geçiren yegane barış devleti olarak bu topraklar için övünç kaynağı olmuştur.

Artık yeniden bir savaş döneminin içindeyiz. Demokrasi ve barış konusundaki yalanlar bir bir ortaya çıkıyor, düzenin cilası dökülüyor. Geriye burjuvazinin her alandaki şiddeti kalıyor. Bu acımasızlık, akan kan, çok daha büyük bir savaşın, yine on milyonlarca insanın akacak kanının habercisi.

Ülke içinde sermaye düzenini, bunun uluslararası savaş aygıtı NATO'yu karşımıza almadan ne faşizm tehlikesini, ne antidemokratik uygulamaları ne de savaş tehlikesini engelleyebiliriz.

Düzen partileri, emperyalist savaş söz konusu olduğunda tek ses, tek bir parti haline geliyorlar. Ukrayna'da savaş, Gazze'de onbinlerce çocuğun da öldürüldüğü katliam boyutunda bir savaş. Ama burjuva düzeni kana doymuyor, daha fazla savaş narası atıyor.

O zaman emekçilere de savaşa karşı tek bir çözüm kalıyor: Sosyalizm.

**"Ya sosyalizm ya barbarlık"
günümüzün gerçekliği ise:
Yaşasın barış,
yaşasın sosyalizm!**

**Türkiye Komünist Partisi
Almanya Örgütü
1.9.2024**

